

2 Riedl

"Ik reageer weleens te emotioneel"

16 Bergbroeder

Wil ook gaan dineren met dispuitsmeisjes

7 Research Award

"I don't think I'll ever tire of blood vessels"

8-9 Biobased

Using stinging nettles in wound plasters at Chemelot

observant 14

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 8 december 2016

nl

Debat over onderwijslast smooit in cijferbrij

Waar zit het extra personeel dat bedoeld is om de werkdruk en vooral de 'onderwijslast' van de wetenschappelijke staf te verlichten? De universiteitsraad breekt zich het hoofd over steeds veranderende cijfers en steggelt met het college van bestuur over 'normuren' en 'taakbelasting'. Er komt nu een werkgroep die de komende maanden klaarheid moet scheppen.

Er zijn weinig universiteitsraadsvergaderingen geweest waar het thema de afgelopen jaren niet aan de orde kwam: de wetenschappelijke staf (wp) aan de UM komt om in het werk, vooral vanwege de intensieve onderwijstaken. Het college van bestuur nam de klachten serieus en investeerde in extra onderwijspersoneel. Althans, er kwam geld waarmee de faculteiten aan de slag konden. Hoe ze dat precies deden was niet altijd duidelijk, ook niet voor het college. Uiteindelijk kwamen de faculteitsbesturen met cijfers over de brug over de inzet van wp in het onderwijs. Maar de discussie is niet verstomd. Want wat betekenen de cijfers precies? Wat telt mee als onderwijstaf en wat niet? In de jongste meerjarenbegroting voor de komende vijf jaar is sprake van een groei van die staf in de periode 2013 tot (de prognose van) 2017 met 129 fte. Dat is een toename van meer dan 20 procent, en twee keer zo groot als die van het aantal studenten: net onder de 10 procent. Dat zou dus betekenen dat de verhouding staf-studenten wat gunstiger is geworden, minder studenten per docent, en dat blijkt ook het geval. Maar dat de trend onomstreden is wil niet zeggen dat de getallen dat ook zijn. De cijfers van het college over de student-stafratio van drie weken geleden blijken alweer achterhaald. Toonde bijvoorbeeld de SBE eerst een zeer gunstige ratio van 1:15 en de rechtenfaculteit het dubbele, 1:30, nu blijkt, nadat de faculteiten hun huiswerk hebben overgedaan, dat een drietal van hen vervolgens sterk aangepaste cijfers leverde. De economen komen nu uit op 1:27, terwijl ook cijfers van de psychologen en FHS forse verschillen laten zien met hun eerdere versies. Kloppen deze calculaties nu wel? Dat vraagt de U-raad zich ook af. Kennelijk zijn de berekeningsmethodes niet eenduidig.

Volgens het college is de onderwijsbelasting echter sowieso minder zwaar geworden, ook al

Advocaten nemen in de verdediging steeds vaker hun toevlucht tot hersenscans. Maken neuro-wetenschappers straks de dienst uit in de rechtszaal? Zie pagina 10-11
Illustratie: Simone Golob

omdat een aantal maatregelen niet in de cijfers is meegenomen. Extra ondersteunende staf bijvoorbeeld verlicht de taak van de docenten, minder toetsen idem dito, hoewel dat niet terugkomt in meer staf. De U-raad is hoe dan ook nog ontevreden. Vanuit de wp-staf komen nog altijd klachten over de zware werkbelasting, meldt iemand als Mark Govers (FHML). En Dirk Tempelaar (SBE) hamert dezer dagen opnieuw op de discussie die al jaren wordt gevoerd over normuren. Omdat het niet lukte om uniforme normuren voor alle faculteiten af te spreken - hoeveel tijd en dus geld

Lees verder op pagina 3

Fewer Dutch students choose a UM programme

eng

For the first time in the history of Maastricht University, fewer than half of the students are from the Netherlands (48.2 per cent). The number of Dutch students coming here for the first time to study, is even lower than that: 35.5 per cent. In particular Dutch bachelor students are less inclined to choose the South Limburg university. A quarter of the newcomers are from Germany and more than 21 per cent is from elsewhere in the European Union. These results come from the final enrolment figures as of 1 December.

The decline of the number of Dutch students at Maastricht University has been a trend for some years now. Last year, half of all students were Dutch, against 52.6 per cent in 2014. The Executive Board's new Strategic Programme (2017-2021) does not indicate whether this is the right course. It only mentions a "balanced population mix from the region, the Netherlands, Europe, and the rest of the world". When asked board spokesperson Stephan Hoek said: "Without pinning this down to definite percentages, an important part of our students must be from this country. That is why we are carrying out a targeted recruitment campaign, mainly

online, for Dutch grammar school students. We are also focussing on a better match with Dutch secondary school students." This will be done by visiting schools to make young people aware of the existence of a university in Maastricht. Board President Martin Paul already said a year ago - and still feels the same - after the Socialist Party and the Christian Democrats expressed their concerns about the anglicisation of higher education: "Maybe we need to break away from the classic definition of Dutch versus foreign students." He suggested that we should distinguish four groups of students: "From the Euroregion within a radius of a hundred kilometres, from the rest of the Netherlands, from Europe and from outside Europe." At the moment, there are 0.6 per cent fewer first-year students at the UM than last year. Among first-year bachelor's students, there is a decrease of 0.2 per cent, among the first-year master's the figure is 2 per cent. The Faculty of Health, Medicine and Life Sciences experienced the strongest growth in the bachelor's programmes, mainly due to Biomedical Sciences (from 173 to 327 first-years). The programme has a completely reviewed curriculum since September, is given in English, and no

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Arno Riedl (52, Pöls, Oostenrijk) * **In het dagelijks**

leven: hoogleraar algemene economie, sinds 2005

* **Burgerlijke staat:** samenlevend met Bärbel

* **Woonplaats:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

“Ik reageer weleens te emotioneel, met alle discussie en conflicten van dien”

Mijn wortels liggen in... De Oostenrijkse provincie Steiermark, in het dorpje Pöls, op 800 meter hoogte. Nee, er heerst geen Milka-sfeer. Pöls, met zijn drieduizend inwoners, is het laatste dorp van een reeks industriële plaatsen en staat bekend om zijn grote papierfabriek. Net als Philips vroeger dringt de fabriek door in alle facetten van het dagelijks leven. Als kind voetbalde ik veel, in het fabrieksteam, en stond in de winter op de ski's. Als puber moest je je zelf vermaken, we vormden bijvoorbeeld een clubje waarin we muziek draaiden. Voor het gymnasium bleek ik niet goed genoeg, zakte voor Duits, en schreef me op mijn 15e in voor de vooropleiding tot ingenieur. Ik deed elektrotechniek maar ontdekte al snel dat dit niets voor mij was.

Zo vader zo zoon. Eerder zo moeder zo zoon. Of nee, allebei eigenlijk. Beiden hebben geen academische opleiding gevolgd maar zijn vanaf hun 14e gaan werken. Mijn moeder was kassière bij Konsum, toen de Albert Heijn van Oostenrijk. Het was de tijd dat de kassière nog een zekere status had, een verantwoordelijke positie was. Mijn vader is begonnen in een kruidenierswinkel en heeft zich opgewerkt tot boekhouder en later controller. Hij is ook al zijn hele leven skileraar, voetbaltrainer, tenniscoach. Van hem heb ik mijn liefde voor sport meegekregen, van mijn moeder mijn soms misschien wat opstandige natuur. Ik had als puber vaak het gevoel dat we anders waren dan andere gezinnen, ook omdat we veel discussieerden, progressieve ideeën hadden en maatschappelijk betrokken waren.

Laatste popconcert. Neil Young, in Monaco. Het was een cadeau van mijn partner. We waren op vakantie in de Alpes-Maritimes, we wandelen veel. Het concert was intiem, niet meer dan duizend bezoekers. Ik heb alles van Young. Ik waardeer hem niet alleen vanwege zijn muziek maar ook om zijn opinies. Hij neemt geen blad voor de mond.

Als student stond ik constant op de barricaden. Valt wel mee, al heb ik wel wat protesten en stakingen meegemaakt aan de Universiteit van Wenen. Als vakbondslid en belangenvetegenwoordiger van studenten voerde ik met anderen pittige gevechten tegen hoogleraren, tegen de stompzinnige eis bijvoorbeeld dat we duizend pagina's bedrijfskunde uit ons hoofd moesten leren. Net als nu de Maastrichtse studentenbeweging Pine waren we uiterst kritisch over het curriculum. Als 19-jarige wist ik niet meteen wat ik wilde. Ik begon met de studie politieke wetenschappen en communicatie, maar dat vond ik niet boeiend. Daarna werd het Duits en geschiedenis, ja uitgerekend Duits. Ook mee gestopt. Mijn ouders waren geduldig met me, lieten me veel vrijheid. In de vakantie werkte ik in de papierfabriek om de caféschulden af te betalen. Op zekere dag zag ik een aankondiging voor een college-reeks over linkse economen, dat leek me wel wat. Al snapte ik toen nog niets van het matrix-marxisme van Sraffa; te veel wiskunde voor mij toen.

Wat is de grootste misvatting over jou? Dat ik lastig ben. Soms klopt dat. Dan denk ik achteraf: dat had ik beter niet kunnen zeggen. Ik reageer ook weleens te emotioneel, met alle discussie en conflicten van dien. Dat begon al in de studententijd. We hadden de politiek getinte club *Roter Börsenkrach* die was opgericht in de jaren 1970, en rookten, dronken en discussieerden urenlang in de Weense cafés. Dat ging er fel aan toe, maar persoonlijke aanvallen werden niet getolereerd. Het moest altijd over de inhoud gaan.

Hoe heb je je vrouw leren kennen? Zij zat ook in dat clubje, ze studeerde sociologie. Dus we zagen elkaar vaak in de kroeg, debatteerden samen en bezochten dezelfde feestjes. Wie wie versierde? Zij mij. We zijn 28 jaar bij elkaar.

Moelijkste tijd in je leven. Die heb ik nog niet echt meegemaakt. Dat komt voor een deel omdat mijn ouders nog leven.

Ik had het wel zwaar met de dood van mijn opa, met wie ik altijd een nauwe band heb gevoeld. Ik heb als kind veel tijd bij mijn grootouders doorgebracht omdat mijn ouders allebei werkten. Met mijn opa ging ik veel wandelen, niet dat ik me daar zoveel van kan herinneren, maar ik denk er wel met een prettig gevoel aan terug. Ik weet nog dat we een keer samen naar het onweer keken, dat soort momenten.

Ik doneer geld aan... Ik doe mee aan de Postcodeloterij. Niet per se om een fortuin te winnen maar meer vanwege de goede doelen. En ik sponsor Artsen Zonder Grenzen en Vluchtelingenwerk. Die toestanden zoals in Geldermalsen, waar een luidruchtige minderheid de boel overnam, vind ik schandalig, zeker als dat schelden beloond wordt en het asielzoekerscentrum wordt afgeblazen. Waar het aan ontbreekt, op enkelingen als Aboutaleb na, zijn politici met lef. Ik ben geen aanhanger van Merkel, ze is me te conservatief, maar ze is wel een van de weinige politici die woord houden. 'Wir schaffen das' was misschien niet de handigste formulering, maar ik ben het wel met haar eens.

Ik zorg goed voor mezelf. Ja, ik denk het wel. Al werk ik misschien te veel, ook 's avonds en in de weekenden. Maar als ik me voorneem om op zondagen of tijdens vakanties niets te doen, dan lukt me dat ook makkelijk. Als ik wil ontspannen, lees ik niet-economische boeken of ga ik wandelen. Liefst in de bergen maar de Limburgse heuvels vind ik ook al prima. Ik zou meer kunnen sporten. Iets wat mijn vader zou toejuichen, aan de andere kant is hij al lang blij dat ik gestopt ben met roken. Ook zou ik ietsje minder wijn kunnen drinken. En bier. Zou kunnen. Maar je moet ook genieten van het leven. Toch?

Benoeming universiteitshoogleraar buiten raden om

“Niets ten nadele van de nieuwe universiteitshoogleraar Data Sciences, de Canadees Michel Dumontier, maar waarom volgt de UM niet de gewone regels bij een dergelijke benoeming? Moet een faculteitsraad daar niet over adviseren?” Student Chris Sauer, lid van de universiteitsraad namens Dope, verbaast zich er in de vergadering van vorige week woensdag over dat Dumontier al benoemd is. Collegevoorzitter Martin Paul antwoordt dat die benoeming nog in de raad van de Faculty of Humanities and Sciences aan de orde zal komen. Maar dat is dus achteraf, reageert Sauer. Paul legt uit dat universiteitshoogleraren

door het college van bestuur worden benoemd, dat de leerstoel wel altijd ingebed dient te zijn in een faculteit, en dat de FHS deze benoeming steunt.

De faculteit? Dat is dan zonder de faculteitsraad gehoord te hebben, concludeert

Raymond Luja van het wetenschappelijk personeel. Hij schetst hoe het er normaal gesproken aan toe gaat: bij hoogleraarbenoeringen krijgt een faculteitsraad de kans over het gewenste profiel en de kandidaat te adviseren. Dat is hier niet gebeurd. Nu het college de benoemende instantie is had misschien de universiteitsraad

die adviesrol kunnen overnemen. Ook dat is niet gebeurd: geen enkele raad heeft zich erover uitgesproken.

Martin Paul toont enige tekenen van ongeduld. Hij verwijst naar eerdere benoelingen van universiteitshoogleraren, die verliepen ook zo “en de universiteitsraad heeft deze procedure goedgekeurd. Dat is de situatie. Als het moet veranderen, goed, dan discussiëren we er weer over.”

Wammes Bos

RUG breekt geen regels met promotiestudenten

De Rijksuniversiteit Groningen doet met haar beurspromovendi precies wat er is afgesproken. Zij overtreedt de regels helemaal niet, schrijft minister Bussemaker aan de Tweede Kamer.

In Groningen krijgen sommige promovendi geen salaris meer, maar een studiebeurs. Ze heten dan studentpromovendi en ze zijn een stuk goedkoper dan hun collega's in loondienst. Deze constructie is toegestaan dankzij een experiment van het ministerie van Onderwijs. Het experiment is omstreden. Dit najaar hoopte Promovendi Netwerk Nederland het experiment te kunnen torpederen met nieuwe kritiek op de Groningse universiteit: die zou zich niet aan de voorwaarden hebben gehouden. Zo zouden de promotietrajecten soms korter zijn dan de gebruikelijke vier jaar. Het leidde tot Kamervragen van de PvdA.

Maar in haar antwoorden veegt Bussemaker de vloer aan met de kritiek. De RUG biedt sommige studenten inderdaad een driejarig promotietraject aan, maar dat mag gewoon: kwestie van goede afspraken maken. Als een student in zijn researchmaster al aan het onderzoek begonnen is, kan de promotie best sneller gaan. De kwaliteitseisen veranderen er niet door.

Ook verwees het PNN naar een intern memo van de RUG, dat de belangenorganisatie boven water had gekregen dankzij de wet openbaarheid van bestuur. Daarin stond, tot woede van het PNN, een voorstel om het met de minister op een akkoordje te gooien en van de financiële regels van het experiment af te wijken.

Bussemaker maakt zich niet druk: ambtenaren kunnen allerlei voorstellen doen, het gaat om het uiteindelijke besluit. En het bestuur van de RUG heeft zich gewoon aan de financiële voorwaarden gehouden.

HOP

Onterecht ontvangen huurtoeslag mag je houden

Studenten die ten onrechte huurtoeslag hebben gekregen, hoeven niet bang te zijn dat de Belastingdienst die straks zal terugvragen. Dat belooft minister Blok van Wonen in een brief aan de Tweede Kamer.

Begin dit jaar ontstond er commotie vanwege de aanpassing van de Basisregistraties Adressen en Gebouwen (BAG). Duizenden studenten raken vanaf 1 januari 2017 hun eigen huisnummer als 82F kwijt, en moeten dan nummer 82 delen met hun huisgenoten. Dit zou gevolgen kunnen hebben voor de huurtoeslag. Studentenhuisvestigingsorganisatie Kences trok aan de bel en pleitte ervoor om een aparte lijst te maken met 'onzelfstandige' kamers waar verschillende instanties informatie konden vinden, onder andere over huurtoeslag. Ook de Landelijke Studenten Vakbond sprong in de bres en startte een meldpunt voor studenten die last zouden krijgen van deze aanpassing. Minister Blok van Wonen en Rijksdienst probeert nu in een brief aan de Tweede Kamer de gemoederen te sussen. Er is de laatste maanden al van alles gedaan om de problemen te voorkomen, bezweert hij.

Bovendien verandert het recht op toeslag niet. Misschien blijkt straks in een enkel geval dat een student ten onrechte huurtoeslag heeft ontvangen. Die wordt dan per januari stopgezet, maar minister Blok belooft dat de Belastingdienst eerder ontvangen huurtoeslag niet zal terugvorderen.

Het lijkt vooralsnog wel mee te vallen met het aantal getroffen studenten. Bij het meldpunt van de LSVb zijn tot nu toe zo'n twintig klachten binnengekomen. “Het blijkt dus geen gigantische problemen op te leveren zoals eerst werd gedacht”, zegt voorzitter Jarmo Berkhout. “En dat is alleen maar positief.”

HOP

Foto: Flickr.com/DeBob

Uniforme normuren

Vervolg van pagina 1

wordt toegewezen voor een bepaalde onderwijstaak - zou een andere methodiek worden gehanteerd, onder de noemer 'taakbelasting'. Hoe dat precies uitpakt is onduidelijk, vindt Tempelaar, temeer omdat hij in zijn faculteit merkt dat de seniorstaf alleen maar zwaarder wordt belast met werk rond de toetsing, terwijl de onderwijslast toch gedaald zou moeten zijn. Het college wijst op maatregelen die faculteiten al genomen hebben: bij de FPN is de onderwijslast van 45 naar 40 procent verlaagd, bij rechten van 65 naar 60. “Er gebeurt echt wel wat”, zei collegelid Nick Bos tegen een U-raadscommissie. Maar dan staan er in de schriftelijke antwoorden van het college op vragen van de U-raad weer andere getallen. Bij rechten zou men van 70 naar 65 procent onderwijslast gaan. De *Taskforce Educational Workload* krijgt het nog druk.

WB

Hij is acht jaar en staat voor dag en dauw op. Poetst zijn tanden en verdwijnt stilletjes het huis uit. Dat is de enige manier om er zeker van te zijn dat hij naar school kan. Hij gaat graag naar school, maar vaak dwingt zijn oma hem om thuis te blijven en op het land te werken. Ze slaat hem met een bos takken tot zijn verzet gebroken is. Hij heeft de striemen op zijn dunne beentjes staan.

Op school gaat het er ook niet zachtzinnig aan toe. Er wordt geslagen door de onderwijzers, maar - erger nog - kinderen worden gedwongen hun klasgenoten te slaan als die de juiste antwoorden niet weten.

Onderweg naar school en terug naar huis kunnen zomaar rebellenstrijders opduiken en

om zich heen schieten. Moeders luisteren eerst of ze ergens schoten horen voor ze hun kinderen naar school laten vertrekken.

Deze verhalen heeft een van onze PhD's uit de mond van kinderen in de Centraal Afrikaanse Republiek (CAR) opgetekend. Marieke Hopman is momenteel voor de tweede keer in de CAR in het kader van haar onderzoek naar Recht op Onderwijs. Voor de CAR geldt een zeer negatief reisadvies vanuit Buitenlandse Zaken, maar daar laat Marieke zich niet door weerhouden. Ze wil een stem geven aan al die kinderen in dit land dat zojuist op een VN-lijst

eindigde als slechtste land ter wereld waar een kind kan opgroeien.

Wat een contrast met de gezellige drukte bij de basisschool waar ik elke ochtend langs fiets. Een warm en veilig bad van ouders, juffen en meesters, en (meestal) blijde kinderen. Zo vanzelfsprekend.

Dus toch maar even stilstaan bij Marieke. Dat verdienen de kinderen van de CAR en Marieke zelf. (<http://kinderrechtenonderzoek.nl/>)

Ellen Krijnen, senior adviseur Marketing en Studentenerwerving voor Nederland
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Naar school

Myth busters

Myth: the punishment that Germany received after WW I inevitably led to WW II

Photo: Joey Roberts Imaging; Simone Golob

“Punishment of the Germans in 1945 was much more drastic and tougher”

History is full of myths, says Georgi Verbeek, assistant professor of Modern History and Political Culture in Maastricht and professor of German History in Leuven. “One of the most persistent and popular ones is that history repeats itself. You often hear it in debates and discussions - we are supposedly back in the nineteen-thirties, Trump’s victory reminds people of Hitler’s victory back in 1933, et cetera – but history never repeats itself, the world is always different. Anyone who believes in this myth, thinks that a certain era can be reproduced.” In addition to these tenacious myths, there are also funny, minor ones that do well when you have a drink with people, Verbeek grins. “How do you imagine Napoleon? Short? Wrong, he was not short. He was approximately 1 metre 70, which was quite an average length at the time. The story about his lack of length arose through a mistake – the English and French use different units of measurement – and this was consciously used during the war propaganda.” Another one: “Who was Wilhelm Tell? Yes, the man who shot the apple from his son’s head with a single shot from a crossbow. He was supposedly the founding father of Switzerland. Nonsense. He most likely never even existed.” Or: “Who said: *Let them eat cake*? They say that it was Marie Antoinette, the last queen of France when she heard that the people had no more bread to eat. This story was fabricated by the French revolution-

ists, simply to show how far removed the French monarch was from the people.” Then you have “the dangerous myths that were the cause of much bloodshed.” Verbeek mentions one: “In the first half of the twentieth century, people in Europe were convinced that there was a Jewish conspiracy which was at such a point that they were about to take power over the world. We all know what that nonsense led to.” And then the myth that he wishes to expose in this series: the punishment that Germany received after the end of the First World War, was so extensive that it inevitably led to the Second World War. “The argumentation is: the Germans who started the war, were dealt with so harshly by the allies after their defeat – after all they had to make heavy reparations, colonies were taken from them and the country’s borders were pushed back – that the economy crashed, there was dissatisfaction, and Adolf Hitler found himself in a perfect position. But it is all so much more complicated. The allies didn’t say that Germany was the only guilty party in the outbreak

of WWI. German confederates were also dealt with. Reparation costs were indeed high, which is logical, because the Germans had caused a lot of damage and had made a lot of victims. But the amount was negotiated time and again and continually reduced. In 1932, so before Hitler came into power, the debt was no longer an issue. At that time, the Germans had the opportunity to choose democracy but they chose a dictator instead. Something that is true, however, is that Hitler used and abused the Treaty of Versailles in 1919. He presented it as a humiliation for the Germans and he wanted to put that right.” That such harsh punishment need not inevitably lead to the election of a fascist leader, Germany shows after the Second World War, says Verbeek. “Punishment of the Germans in 1945 was much more drastic and tougher. The country was occupied by allied forces and split up. It lost its sovereignty temporarily. Eventually the country chose democracy, something that could also have happened in 1932. Many people are inclined to see history as a kind of automatism: what happens beforehand is also the cause of what follows. But that is not true, it is about opportunities, it can go many ways. If you do that, then you blame Hitler and not Germany, and forget that it was the Germans who chose Hitler.”

Riki Janssen

Nederlandse versie op www.observantonline.nl**The dog days are over?**

In Serbia, it is generally believed that animals in western countries have more rights than the average Serbian. The well-dressed and happy looking pets I’ve seen in the Netherlands, and the fact that the Dutch even have an animal rights party in the parliament make me think that the Serbian wisdom is true.

Statistics show that about 40 per cent of Dutchies are pet owners, and every fifth is a dog owner. Amazingly, the Netherlands is the only country without any stray dogs. The official news headline was: “The Netherlands keeps the streets stray dog-free and homes full of love.” Still, I have 35 emails from rental agencies that refute this claim. Currently, I am searching for my new Maastricht home, but my wish to be reunited with my dog seems to have crossed some invisible line in this ‘pet-loving’ country. The consistent rejection pushed me into researching Dutch pet-friendly facts. It turns out that Dutch statistics are actually like a bikini – it shows you a lot, but reveals nothing. For example, the Dutch stats I’ve seen do not reveal that the Netherlands is among the top 10 countries known for animal cruelty. Also, it does not tell you that the Dutch banned pit bull terriers in 1993, and massively “destroyed” many of them; even dogs that vaguely resembled pit bulls. I wonder whether the same destiny met those stray dogs. Or were they all adopted overnight by a miracle? Some things are better left unknown.

To be fair, the agencies/landlords do sometimes write: “A cat would be considered.” I really don’t know what they are trying to tell me – that I made a wrong choice? About the country of residence or my pet? Maybe I should just introduce my notorious black labrador as a black panther, which officially is a cat. Also, it makes me wonder how did cats won humans’ sympathy? Did their main quality – the ability to tolerate extreme neglect – appealed to Dutch laziness? Or was it the lack of emotional attachment, self-absorption, or the odour they bring to the home? I have lived with my flatmates’ cats - this does not make me a cat person, just a Jelli and Bean’s person - and I can say that their odour will hit you as the smell of De Alla after 4 o’clock in the morning. Dogs at least understand humans’ rights regarding toilets and do their business outside. That is, aside from warm welcoming and genuine caring, at least one advantage of living with a dog. However, it might very well be that my dog and I will become the first stray pack in the Netherlands after such a long time. Maybe somebody will adopt us, eventually.

Irena Boskovic, Ph.D. Candidate Faculty of Psychology and Neuroscience

Debate on teaching load dies away in numerical mess

Where is the extra staff meant to relieve the pressure of work but especially 'teaching load' for academic staff? Members of the University Council are racking their brains over the continually changing figures and are bickering with the Executive Board about 'standard hours' and 'task loads'. A workgroup will be set up to provide some clarity in the coming months.

There have been few University Council meetings in which the subject was *not* discussed in the past few years: the UM's academic staff is overloaded with work, especially because of the intensive teaching tasks. The Executive Board took the complaints serious and invested in additional teaching staff. At least, money was provided for the faculties to get to work. Exactly how they did this was not always clear, not even to the Executive Board. The faculty boards eventually produced figures on the deployment of academic staff in education. But the discussion has not ceased. Because what do these figures mean exactly? Who counts as teaching staff and who doesn't? The latest long-range budget for the next five years that the number of such staff members will grow by 129 FTEs in the period from 2013 until (the forecasts for) 2017. That is an increase of more than 20 per cent, two times larger than the number of students, which is expected to grow by just under the 10 per cent. That would mean a slightly more favourable staff-student ratio, with fewer students per lecturer, and that indeed appears to be the case. The fact that the trend is undisputed does not mean that the figures are too. The figures on the student-staff ratio provided by the Executive Board three weeks ago, now appear to be obsolete again. Where, for example, SBE initially showed a favourable ratio of 1:15 and the Faculty of Law double that, with 1:30, it now appears that after the faculties have redone their homework, three of them have sup-

plied significantly different figures. Economics now has a rate of 1:27, while the figures from Psychology and FHS deviate considerably from their previous versions. Are these calculations correct? The University Council is also wondering if this is the case. Evidently the calculating methods are not unambiguous.

According to the Executive Board, the teaching load has decreased anyway, also because a number of measures taken have not been included in the figures. Additional support staff, for example, is lightening the load for lecturers, as do fewer exams, although this is not reflected in more staff. The University Council is nevertheless dissatisfied. Complaints about the heavy workload are still coming in from academic staff, reports Mark Govers (FHML). Dirk Tempelaar (SBE) is again hammering away these days at the discussion that has been going on for years about standard hours. As it was impossible to agree on uniform standard hours for all faculties – how much time and therefore money is assigned to particular teaching tasks – a different methodology was used, named 'task load'. Exactly how this works, is unclear, Tempelaar feels, all the more so because in his faculty senior staff is only experiencing a greater workload related to testing, while the teaching load should have been reduced. The Executive Board is referring to measures already taken by faculties: at FPN the teaching load has been reduced from 45 to 40 per cent, at Law from 65 to 60. "Something is being done," said Executive Board member Nick Bos to a University Council committee. But the written answers from the Executive Board to questions asked by the University Council contain different figures again. At the Faculty of Law, the teaching load is supposed to have gone from 70 to 65 per cent. The Taskforce Educational Workload is in for a busy time.

Wammes Bos

A different picture from below

The antihero, the outsider, the loser: they are the centre of attention on **16 December**. That's when it's **Underdog Day**. Literature is jam-packed with underdog characters, from Oliver Twist to Owen Meany from *A Prayer for Owen Meany*. What makes this character so attractive?

"The typical underdog doesn't have a higher degree of consciousness than others, it's more a sense of reality. You don't understand much about society if you only see the smoothly polished exterior, the social institutes, the museums, the parks and the universities, so how society likes to see itself. You also have to know how society deals with people who don't fit into that perfect picture. The underdog knows, because he is that person," says **Marietje Kardaun**, assistant professor of Literature and Art.

This is a thing of all times; take Petronius' *Satyricon* from the first century, about which Kardaun wrote her thesis. "Looking through the eyes of antihero Encolpius, we see the other side of multicultural Rome at that time. We experience all human weaknesses, it is timeless."

An important element of books with an underdog, is humour. "A while ago, I read a story in the *NRC* about a boy living illegally in the suburbs of Paris. He visited places that tourists also visit, but looked at events there very differently. I felt that his observations were very to the point, but I did not like his view on mankind. Wrapped up in a literary style, it can easily turn into something funny. Take the main character in *Blue Mondays* by Arnon Grunberg, an irresistibly funny little bastard."

By the way, it is a mistake to think that under-

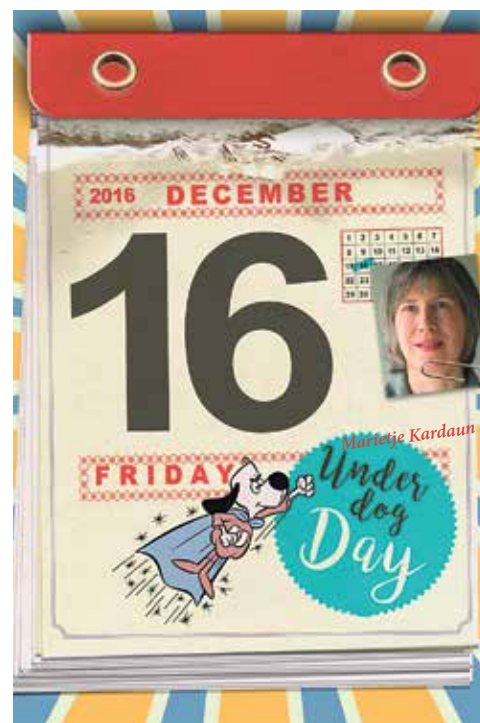

Illustration: Simone Golob Photo: Loraine Bodewes

dogs have no power. "They have influence in a different way, they can manipulate others because they can size them up and understand them so well. A bit like real dogs, mine knows exactly what he needs to do to make me take him for a walk."

Cleo Freriks

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Observant Christmas tree in Guesthouse

David Cevnik and Ilesha Bapat Photo: Joey Roberts

They were busy preparing for their Secret Santa – drawing lots and planning 'pakjesavond' as one does for the Dutch Sinterklaas – when the group of exchange students on the fourth floor of the Guesthouse on the Brouwersweg suddenly felt the need for a real Christmas tree. Priyanka Kanthan, Ilesha Bapat (both from Australia), Francesca Palmiotto Ettore, Sara Vetulli (both from Italy), and David Cevnik and Martin Fric (both from the Czech Republic) came to the conclusion that the small plastic one adorning their table was not doing it. But how to get a tree? Buy one? No. Chopping one

down was out of the question; so it was time for some DIY. Many 'make your own tree' ideas were found using Google, but they liked the one from old newspapers best. So, now there is a real Observant Christmas tree in the communal space, with a star on top. "The making of the tree is one of my best memories," says Palmiotto Ettore who received immediate support. They feel like a real family, they say. So real that the Australians are going to celebrate Christmas with their Italian friends in Turin, and then travel to the Czech Republic for New Year's Eve.

RJ

Fewer first-years at UCM

continued from page 1

longer has a restricted intake.

During the Bachelor's Open Day on 12 November, there was a great deal of interest for the English programmes, even among Dutch students, who showed up in huge numbers. This trend is reflected in the latest enrolment figures. The Faculty of Law, for example, with 162 first-year students for Law (against 196 in 2015) compared to 410 European Law School students (up from 349 in 2015). The Faculty of Psychology and Neurosciences started an English bachelor's programme last academic year, resulting in 42 students starting the Dutch programme and 366 doing the English version. At the Faculty of Arts and Social Sciences, the Dutch bachelor's programme of Arts and Culture reached an all time low with twenty first-year students. The English version of Arts and Culture welcomed almost one hundred. The bachelor's programme of European Studies scored the largest growth on the Grote Gracht: 312. One more than in 2015.

Knowledge Engineering and University College Maastricht recently received the title of "Top

study 2017' from the Keuzegids. But UCM has selected fewer first-year students (171) than last year (184). Knowledge Engineering shows considerably less growth, with 65 instead of 92 (2015). UCM emphasises that there is more competition in the Netherlands. Judith Buddenberg, co-ordinator of the dean's office: "Approximately the same number of students are selected every year, but the number that actually accepts the invitation, fluctuates." For Knowledge Engineering, there is competition from similar types of programmes in Germany (Aachen, Jülich, and Berlin). In addition, no German university charges tuition fees. Germans – who would normally have chosen to study in Maastricht – are more likely to stay in their own country now, says Mariëtte Wennekers, DKE co-ordinator of marketing and communication. "German school-leavers get their diplomas at a younger age, which most likely makes them decide to stay closer to home."

Exactly what the situation is in the rest of the Netherlands, is still unclear. VSNU has not yet received the enrolment figures from all universities.

Wendy Degens

Guess who's coming to dinner

“Irritating, students who clap after a lecture”

First, the name: why on earth would a korfbal club call itself *De Hippo's*? And where did that mischievous hippopotamus in the logo come from? According to president Yvonne Simons, the women who founded the club 25 years ago were not exactly skin and bones. What's more, they all lived in the Heugemerveld district, which is dotted with ten concrete hippos by the artist Tom Claassen. Actually the technical name is *hippopotamus amphibious* – but hey, who cares?

What does keep the members up at night is the club's male-female ratio: 25 women and only 3 men. Not even their flyer on communal showering did the trick. Men, Simons says, tend to think “korfbal is gay. Not so much in the north, but here in the south at least.”

This Wednesday evening in the hippo district, on the Bloemenweg across from the USA car park, three board members from the korfbal club are cooking for Wim Gijselaers. The professor arrives bearing organic Sauvignon blanc – two bottles, to be on the safe side.

“Gosh, a bottle opener”, says Laura Meulenbroeks. Eventually a housemate comes to her aid, and she pours a row of tumblers full to the brim.

The students, all from Brabant, have no idea who their guest is. They guess he must be in cultural studies. Gijselaers laughs. “Because I've got a jumper on, no doubt. Actually I'm professor of education at SBE. I do research on all sorts of things related to learning in the workplace.”

“Like what exactly?” asks secretary Lotte van Mil. “For example, how you can help professionals – accountants, say – avoid making mistakes. Checklists don't work. So what then? Often it's about group processes, just like with korfbal: you have to know if you can rely on your teammates or colleagues, you have to feel safe and be able to have your say. It's not all that complicated; my grandmother could explain it.”

“There's a taboo around making mistakes”, Simons remarks.

“Right,” Gijselaers says, “and yet you learn a lot from them, especially early on.”

The door swings open a little later and Simons reappears with a pot of soup. Courgette soup, her own recipe. “If it's not tasty, we can always wash it down with the wine”, Meulenbroeks suggests.

“So do you have a family?” Simons asks the professor.

“Yes, my wife and I met in Maastricht. I was here back when the university still fit onto one floor at the Tongersestraat 53. I remember this one tutorial we held in the kitchen of a student house. I was thinking, my god, where am I? That was the year I met my wife: she was 23, the youngest doctor in the Netherlands, and got a job here.”

Gijselaers works all day long, spending his evenings reading scholarly literature. Interesting books, that is, not boring academic articles. “If you find it boring though ...” Simons trails off. “I mean, so it never gets fun?”

In fact, Gijselaers seems to be permanently in work mode, even when doing something as mundane as picking up chips from the chip shop in Mheer. “When it's busy in there I can enjoy the teamwork, observe how they cooperate and remember everything – it's great.”

On those occasions when he doesn't have his nose in the books or the chips, there's a good chance the professor is off giving a lecture. Meulenbroeks asks whether SBE students give a round of applause after a lecture. Simons can't stand it, she says, because medical students do it all the time. “Come on, the lecturers are just doing their job.”

*
Wim Gijselaers
57

professor of education, married, two children,
lives in Mheer

*
Yvonne Simons
21

third-year medicine, president of *De Hippo's*

*
Laura Meulenbroeks
20

third-year biomedical sciences, board member

*
Lotte van Mil
19

second-year biomedical sciences, secretary

SBE students only clap if they want to show particular appreciation, Gijselaers says. “So when it happens, it feels special, particularly in a big lecture hall with six hundred students. It's about capturing their attention, preferably from the very first minute. When they put their phones away or close their laptops, that's wonderful to see. But you shouldn't take yourself too seriously as a speaker. Being self-deprecating works. I always make

jokes about my physique and compare myself with *Pietje Puk* [a short, stout fictitious character], who was never going to make it big in basketball.” Things don't always go well. Once he stalked out during a presentation for a group of professionals. “I hadn't prepared anything, got a tough question and said, ‘If you all know it so well, I might as well just leave.’ And then I stormed out. I was shaking when I got outside. Not smart.”

The students find presenting nerve-racking. “It's harder for us because we're not experts in the subject, whereas lecturers know exactly what they're talking about.”

Good point, Gijselaers says. “I should remember that.”

It's time: a large pot of risotto is plopped down on the table. Van Mil had half cooked the Italian rice earlier, and was just ‘finishing it off’. Praise all round. Cooking's not for me, says Meulenbroeks. “No patience. I put something in the oven, go and do something else and then see the smoke coming out of the kitchen.”

Gijselaers asks whether the students cook every day. Pretty often, they say, and reasonably health-

ily. They go easy on the chips, in any case. They don't buy organic, though; that's too expensive. Understandable, says the professor. He himself tries to buy organic as much as possible. “You leave the supermarket with four things and find yourself sixty euros lighter. I also buy from the fruit farmer in Mheer. And I like going to markets abroad.”

“Ewww”, Meulenbroeks cries. “With like, all those whole fish behind the counter.”

“If you go to a restaurant in China you can choose which fish you want to be served out of an aquarium”, Simons says. “Last year I had a summer job in Hong Kong, in the sales department of a company. They really eat everything there – they gnaw on chicken feet right down to the nails.” Gijselaers was once in a restaurant in Beijing that specialised in duck. “You could choose from ducks of different ages and from different regions. It's not my thing. So I thought, I'll just take a prawn from this little bowl on the table. It was quite dark. Straight away I felt something hard in my mouth. Turns out I'd bitten a duck head in half.”

Maurice Timmermans

FOOD

★★★★★

HOSPITALITY

★★★★★

CLEANLINESS

★★★★★

“I didn't see the kitchen, but the student room looks good”

Scores by prof. Wim Gijselaers (out of 5):

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Professor Wim Gijselaers shares a meal with student korfbal club *De Hippo's*. From the left to the right: Wim Gijselaers, Laura Meulenbroeks, Yvonne Simons and Lotte van Mil Photo: Joey Roberts

UM student wins public's Medical&Health Award at Student Research Conference

"In four years' time, I want to be a Doctor and a doctor"

Photo: Joey Roberts

Nousjka Vranken (25), first-year physician and clinical researcher, can't really say there was a special moment when she thought: 'I want to be a researcher,' but by now everything is pointing in that direction. For four years, she has worked part-time as a research assistant at MUMC+'s department of Heart Surgery, two years ago her first article was published and last week she won the public's award in the category 'Medical and Health' at the national Student Research Conference in Nijmegen.

For her bachelor's thesis at Health Sciences, Vranken tried out a monitoring technique that measures the blood flow through the veins of a breast after a breast reconstruction. "This concerns a breast reconstruction in which the skin and fatty tissue from the abdomen is used instead of a prosthesis. The body recognises that these are parts of the body and the chances that the nerves remain intact is greater, which means that there is a greater chance that the breast will remain more susceptible to sensations. The veins from the abdomen are connected with the veins in the breast. Sometimes they get blocked or damaged. If that happens, this will be clear in the first 24 hours. Checks are now being carried out by looking at the colour and the temperature of the skin. The monitor continually records how much oxygen there is in the blood." Sticky patches are used to attach the monitor to the breast that was operated on and the healthy breast. The latter is used for comparison to the operated breast. "Just how good the blood flow is, differs considerably per person. Age, mobility, hormones and medication: they all play a role.

The comparison with the healthy breast gives you a good idea of what is normal for the woman concerned." This also means that the technique can only be used in the case of a one-sided breast reconstruction. "These are the most common ones, but during this pilot we also collected data that may make it possible in the future to apply it in cases in which both breasts are operated on." The monitor, which can measure oxygen levels in tissue, plays an important role in Vranken's life. "I have been using it for years." She investigated the effect on the brain when a vein is clamped during heart surgery, studied microcirculation in the arms, and monitored the risk of blood clots in the legs of patients who were in intensive care with heart and lung problems. This was all done from the department of Heart Surgery, where she arrived five years ago as a work placement student from her first study programme of Biomedical Studies at Zuyd Hogeschool. "I set up a database at the time containing data from eight thousand people. I then carried out research into the risk factors that play a role in infections after blood transfu-

sion. That eventually became my first article. When I started at Health Sciences in Maastricht – Biomedical Studies was not enough to be accepted as physician and clinical researcher – my supervisor called me. He asked if I would like to do more research. I was so fortunate. It is very flexible so I can combine it well with my studies." Vranken has not had enough yet. "Tissue oimetry, measuring oxygen levels in tissue, is really my thing. There are so many different applications. When does it have added value and when does it not?" She would really like to start a PhD track alongside her studies. "Then, in four years' time, I would be Doctor as well as a doctor. I am already working on it, trying to be first author in articles." She wants to use the award money of €750 on a visit to a conference. "They are always expensive." In her future career, Vranken also wants to combine the two interests. "Although I don't know yet how my time will be divided. I noticed how I liked the contact with patients during my work placements for Biomedical Studies. I did Higher General Secondary Education, so I couldn't do Medicine, but I did do an entrance exam in Belgium after I completed my Biomedical Studies. I was unsuccessful, as I had not been able to study enough because I was writing my thesis." So she took the route of physician and clinical researcher through Health Sciences. Vranken doesn't know yet what she will specialise in, but cardiovascular diseases would be the obvious choice. "Maybe some day I will tire of it, but actually I can't imagine that."

Cleo Freriks

Student Research Conference

The Student Research Conference is organised annually by VNSU with the aim of promoting bachelor's research in the Netherlands and Flanders. Vranken was one of the thirty students who were invited to give an oral presentation about their research, while thirty others gave poster presentations. There are various categories, in addition to 'Medical & Health' there is 'Language, Culture & Law', 'Exact' and 'Economy & Society'. There is a prize awarded by the public and by the jury for every category. In addition the best poster presentation is awarded a prize.

Making the world a little

In a few years' time you might find yourself sleeping under a blanket of sustainable plastic; plastic so refined and 'natural' it can be used to make textiles. Or perhaps your smartphone cover will be plastic made from sugar beets. At the Aachen-Maastricht Institute for Biobased Materials (AMIBM), research is underway on the development of sustainable materials for a cleaner world. The institute will be officially opened on Friday 9 December.

Text: Wendy Degens, Cleo Freriks Illustrations: Simone Golob

Using stinging nettles in wound plasters

Ever heard of clothes made of fibres from stinging nettles? During the First World War there was a lack of cotton in Germany, and people made their clothes from this plant. Fortunately, the fibres do not irritate the skin. But when cotton could be acquired again this ecologically friendly fibre disappeared. Cotton was easier to harvest, after all.

Still, stinging nettle fibre could be having a resurgence, according to Postdoc Leonie Fritsch. She was trained as a biologist at the University of Bonn and obtained her PhD at the Fraunhofer Institute for Molecular Biology and Applied Ecology in Aachen. At Chemelot she is investigating how stinging nettles could be used in wound plasters. "The plant is known for its health benefits. It's antibacterial and could be good to use in a purified way, as a layer on the wound plaster." Fritsch is studying the plant's metabolism, the entirety of its biochemical processes, to see how well it can be purified and whether just the cells, instead of the whole plant, can be processed.

This is not the only project she is working on. "I do several things and that makes it really nice. It's multi-disciplinary research. Sometimes we, the biologists, ask the chemists and physics what they can do with a certain material we found in a plant, and sometimes it's the other way around." Fritsch is looking at the metabolites of several plants – plants synthesise metabolites for defence – and what value they may have for applications in the food, pharmaceutical, chemical and cosmetic industries. "A plant has so many properties you can work with." Consider the fibre of a hemp plant, one of the most valuable parts of the plant. "I read that these fibres are even used for car doors, as an alternative to plastic." In Fritsch's view, the search for alternative materials is a necessary one. "There are so many products in the world based on fossil oil. But what if that runs out?"

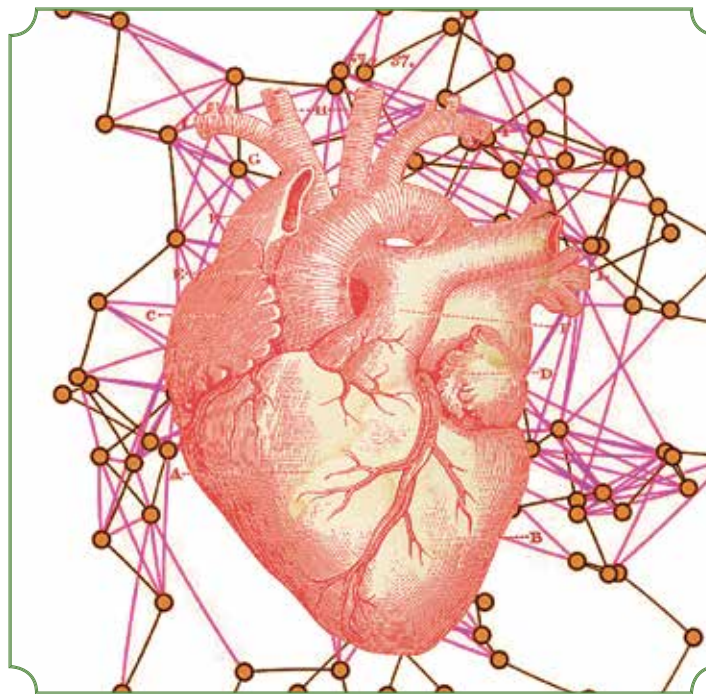
"Biomaterials are the key to innovation in medicine"

After working for eleven years as a cardiovascular surgeon, Prof. Stefan Jockenhövel*, scientific director at AMIBM, switched from the clinical environment to a more scientific one. "Not because I didn't like my job. I just wanted to work on more novel solutions for medical applications." In Jockenhövel's own area, the cardiovascular system, surgeons perform heart valve replacements using mechanical heart valves made of carbon. A well-known alternative is a biological valve, made from strong yet

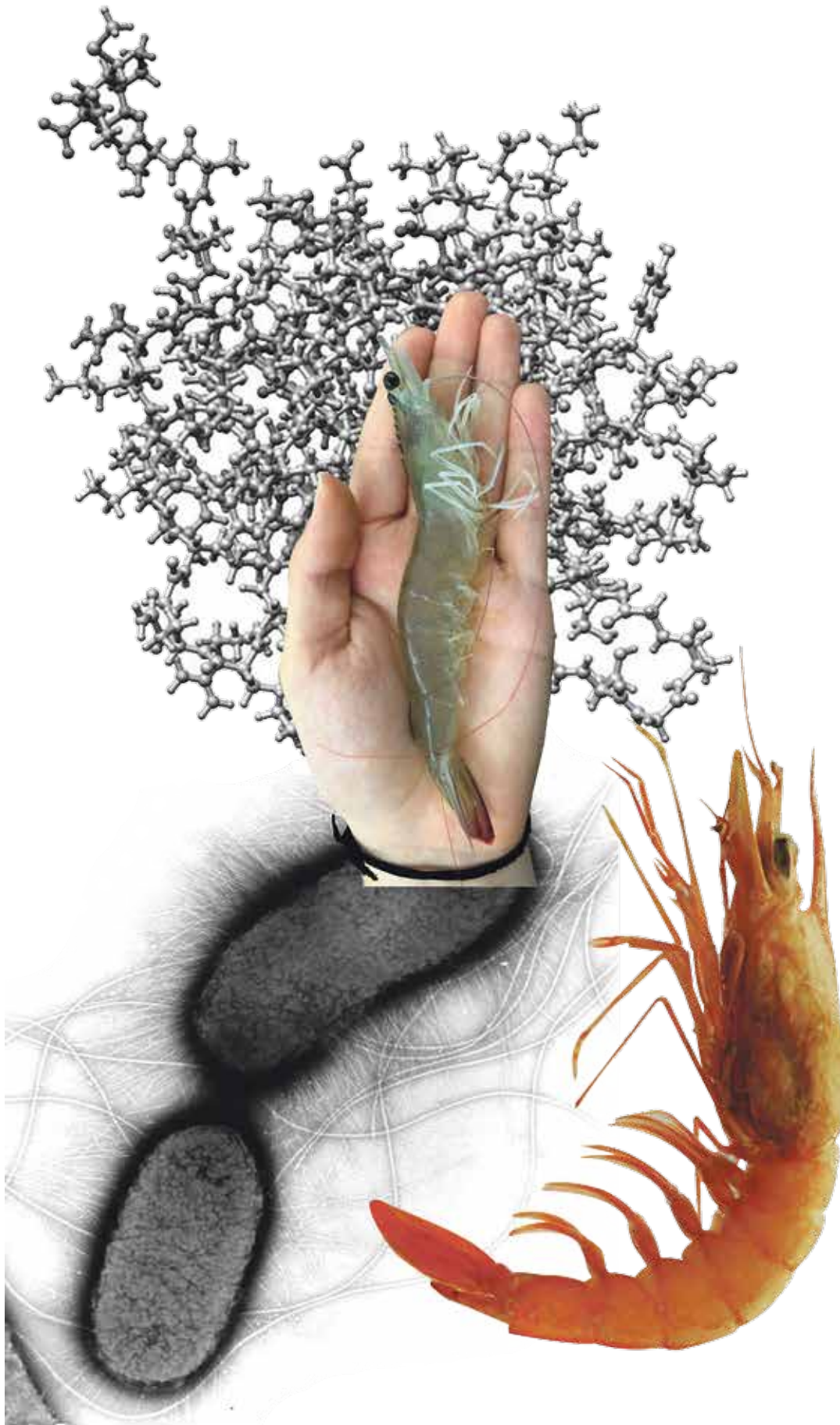
flexible animal tissue, but they calcify and have to be replaced after roughly ten years. Heart valves made from patients' cells open a high potential. But the available prostheses work for the right side of the heart. However, not for the left, due to the high blood pressure. "So we investigated natural biomaterials like fibrin, a protein involved in blood clotting, and combined it with a textile reinforcement, to see if we could develop a scaffold that is sufficiently resistant." He created a hybrid implant where isolated cells from the human body were injected with a fibrin solution. He and his fellow researchers were the first in the world to perform this suc-

cessful heart valve replacement in a preclinical animal study. "Biomaterials are the key to innovation in medicine. My colleagues are working on a project with chitosan, a natural, biodegradable polysaccharide obtained from the shells of shrimps. This chitosan has been shown to be an effective antimicrobial; it kills bacteria and is therefore very valuable for medical materials.

**He is also director of the NRW Schwerpunkt-professur Biohybrid & Medical Textiels (BioTex) at the Institute for Applied Medical Engineering & Institut für Textiltechnik, RWTH Aachen University*

e cleaner at Chemelot

Improved and sustainable materials

Spider silk, DNA and starch: what do they have in common? They are all natural polymers, or large molecules made of repeated subunits called monomers. Their various properties make them ideal for use in everyday materials such as wool, natural rubber and cellulose. More well-known, however, are the man-made synthetic polymers that are used to make plastic, nylon, silicone, Teflon and more. But what if you could put the molecular characteristics of one polymer into another? What if you could improve the materials and make them more sustainable? These are some of the questions that occupy Sanjay Rastogi, professor of Polymer Physics in the Biobased Materials research group. He studies the behaviour of polymers during the crystallisation process, either by means of a synthesis – combining two entities to form something new – or under the defined conditions of creating a product. “With this process you can modify the characteristics of the materials or even make your own molecular architecture. By changing the processing conditions, you can influence the melting point and properties like stiffness and strength. We want to introduce what was successful in one polymer into another. The unique features of the original are then combined with new features.” This way, a polymer can be used for different applications or a synthetic polymer can be replaced by a natural one. “The challenge is to really understand the specifics of polymers from their birth during polymerisation to their use in product development.” Rastogi and his group have worked, for instance, on a simple polymer used to make plastic bags. “We increased its stiffness, made it easy to process and used environmentally friendly techniques to make bulletproof vests out of it. In another application we used it to make pipes for transporting water, oil or gas. They are as light as aluminium pipes but stronger, and will last longer without becoming corroded.” The group is also involved in developing medical implants from monomers – the building blocks of polymers – that can be obtained from natural resources. “Ideally you use a biobased polymer, manufacture and process it using sustainable techniques, and make a product that not only meets the requirements of the market but is better than the existing product. That way you create added value.”

AMIBM

Plastic is everywhere, but it is an unnatural product; made from fossil oil, not sustainable and not easy to recycle. High time for a new approach, according to the researchers of the Aachen-Maastricht Institute for Biobased Materials (AMIBM) on the Chemelot campus in Geleen. They are working on biobased materials – materials made fully or partly from biological components – in an effort to develop sustainable and innovative alternatives for technical and medical applications. Between more than fifty employees, from support staff to student assistants and professors, the entire ‘chain’ is being studied, from source (often vegetable) to chemistry to application. Plastic made out of sugar beet, to name just one example. The AMIBM research institute is a partnership between Maastricht University, RWTH Aachen University (Institute for Textile Technology and Institute for Applied Medical Engineering) and the Fraunhofer Institute for Molecular Biology and Applied Ecology (Germany). A two-year, English-language master’s programme in Biobased Materials has already been launched. The institute is partly funded by the Province of Limburg through the Kennis-As investment programme.

Seminar over het oprukkende ‘neurobewijs’ in de rechtszaal

“Ik kan er niets aan doen. Het waren mijn hersenen...”

Steeds vaker worden hersenscans gebruikt in de rechtszaal. Meestal om aan te tonen dat de verdachte niet (geheel) toerekeningsvatbaar is. Morgen zet de rechtenfaculteit het seminar ‘Neurowetenschappen in de rechtszaal’ op touw. Een gesprek met een neuropsycholoog en een strafrechtjurist. “Je probeert de neuromythes in de trant van ‘wij zijn ons brein’ te vermijden.”

Op een dag begint een Amerikaanse leraar (40) uit Virginia seksbladen te verzamelen en zoekt hij op internet steeds vaker naar kinderporno. Als hij ook nog seksuele avances jegens zijn stiefdochter maakt, schakelt zijn echtgenote de politie in. Kort daarna wordt de man schuldig bevonden aan kindermisbruik en gediagnostiseerd als pedofiel. Een vreemde zaak, aangezien de leraar zich nooit eerder seksueel aangetrokken heeft gevoeld tot kinderen. Van de rechter hoeft hij dan ook niet naar de gevangenis, mits hij zich houdt aan het rehabilitatieprogramma voor seksuele verslaving. Dat lukt niet. Hij zoekt seksuele toenadering tot andere patiënten en de hulpverleners, en moet alsnog naar de gevangenis.

Op de avond tevoren echter meldt de leraar zich bij de spoedeisende hulp met hoofdpijnen, evenwichtsstoornissen en zelfmoordneigingen. Ook laat hij zijn urine lopen. Er wordt een MRI-scan gemaakt en wat blijkt: in de prefrontale cortex groeit een tumor. Na de operatie volgt de man weer een herstelprogramma en verdwijnt verrassend genoeg zijn interesse in kinderporno. Een jaar later begint alles weer van voren af aan. De hoofdpijn komt terug en de man koopt in het geniep weer seksbladen. De tumor blijkt dan opnieuw te zijn gegroeid. Deze casus uit 2000 is koren op de molen van iedereen die *neurolaw* als een aanwinst beschouwt. Het laat klip en klaar zien hoe de neurowetenschappen verschil kunnen maken in de rechtszaal.

Babymoord

Een opmars is misschien te veel gezegd, maar het aantal rechtszaken waarin neurowetenschappelijke informatie een rol speelt, groeit. Van 2000 tot 2012 telde het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatie Centrum van de ministerie van Justitie en Veiligheid (WODC), ook aanwezig op het seminar, in Nederland 300 civiele zaken en 230 strafzaken. In verreweg de meeste strafzaken draait het om ernstige gewelds- of

zedendelicten. De vraag die op tafel ligt luidt dan meestal: is de verdachte wel of niet toerekeningsvatbaar?

Een Nederlandse zaak die in 2012 veel aandacht kreeg, is die van Sietske H., die haar vier pasgeboren baby's om het leven bracht en in koffers bewaarde op de zolder van haar ouders. “Neurologisch onderzoek bracht een hersenafwijking aan het licht”, zegt de Maastrichtse strafrechtonderzoeker David Roef. “Op de scan was een frontaal syndroom zichtbaar, dat leidde tot impulsief gedrag en een beperkt zicht op haar eigen problemen. Daarom kreeg de Friese vrouw drie jaar cel met tbs in plaats van de geëiste twaalf jaar. Ze werd niet schuldig bevonden aan kindermoord maar aan doodslag.”

Vrije wil

Roef, kartrekker van het seminar over ‘neurorecht’, benadrukt dat neurobewijs in Nederland altijd maar een deel van de bewijsvoering is. “Het is de rechter die al het bewijs afweegt en bepaalt hoe verantwoordelijk de verdachte kan worden gehouden voor diens gedrag. Als een verdachte volgens zijn advocaat lijdt aan een syndroom dat hem belemmert om te plannen en dus niet met voorbedachten rade te werk kan zijn gegaan, heeft die wel wat uit te leggen als blijkt dat de man in zijn vrije tijd de ene na de andere

vakantie plant.”

Het is een kwestie van laveren tussen twee klippen, zegt Roef. “Je wilt de neuromythes vermijden in de trant van ‘wij zijn ons brein’, om met Swaab te spreken. Wiens boek ik overigens met belangstelling heb gelezen, alleen trapt hij wat mij betreft in de valkuil van het reductionisme. Kijk, als iemand gewelddadig wordt, kan een slecht functionerende amygdala daar zeker iets mee te maken hebben, maar je kunt de omgevingsfactoren en de opvoeding niet aan de kant schuiven. We noemen dit ook wel ‘*brain overclaim syndrome*’. Aan de andere kant probeer je het neuroscepticisme te omzeilen waarin het brein helemaal niets van doen heeft met strafbaar gedrag.”

Zijn juristen niet bang dat de neurowetenschappers de dienst gaan uitmaken in de rechtszaal? Hersenonderzoeker Victor Lamme, auteur van het boek *De vrije wil bestaat niet*, heeft al geroepen dat het rechtssysteem op een geheel nieuwe leest geschoeid moet worden, aldus Roef. Zonder vrije wil immers geen individuele verantwoordelijkheid.

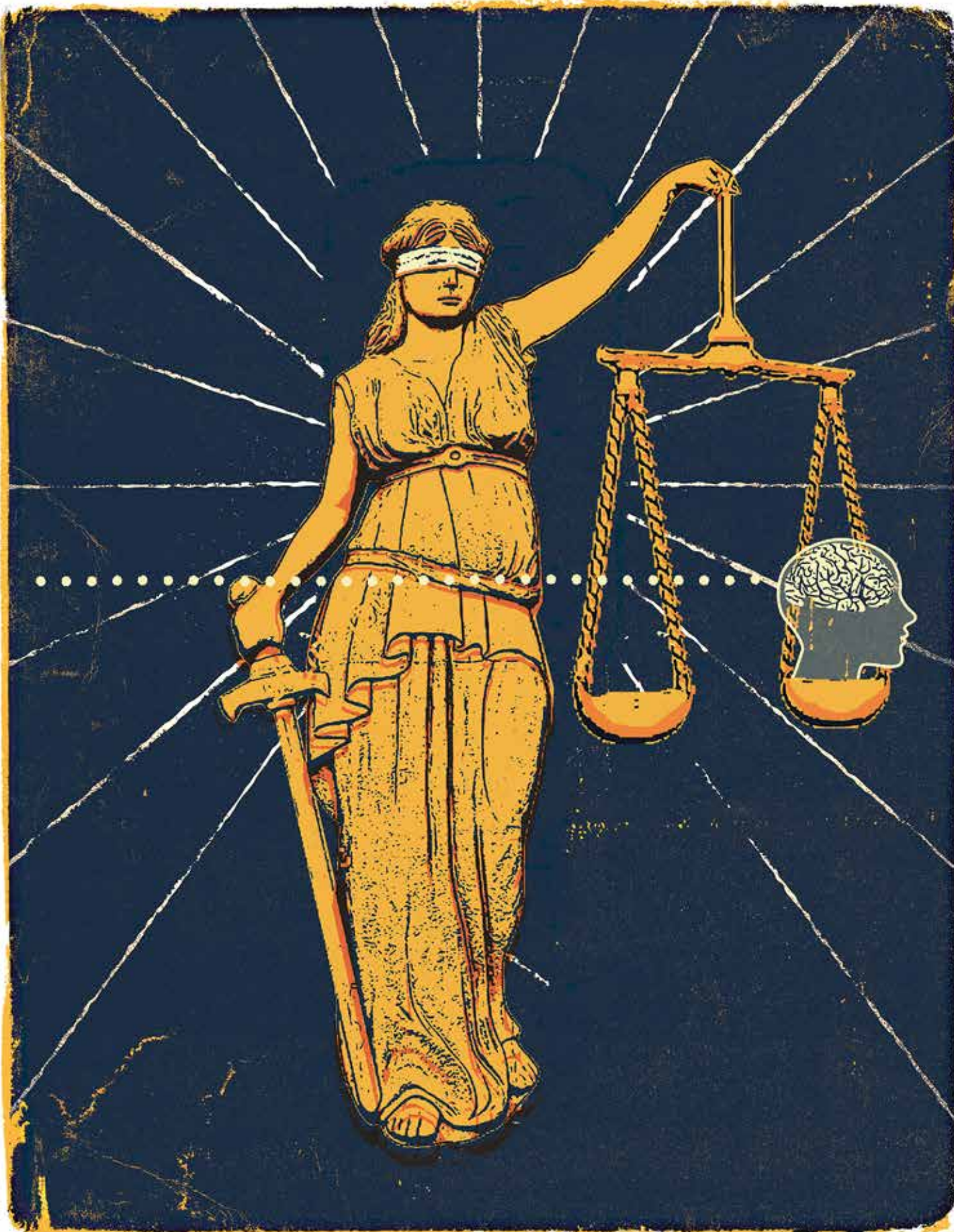
Roef: “Een hardnekkige hobbel, naast het reductionisme, zijn de ‘vertaalproblemen’ tussen neurowetenschappers en juristen. Het recht heeft in onze samenleving een totaal andere functie dan wetenschap. Wat hersenonderzoekers doen,

zoals ook in de babymoordzaak, is een eventuele afwijking vaststellen. De rechter doet iets heel anders, die stelt normen, trekt de grenzen van wat ontoelaatbaar, strafbaar is.”

Psychopaat

Sommige advocaten zien hersenscans als een kans om hun cliënt uit de wind te houden, zegt Marko Jelicic, bijzonder hoogleraar neuropsychologie en recht. “Een collega van me trad een keer op als getuigedeskundige in een zaak waarin een man zijn overspelige vrouw had doodgeschoten. Daarvoor was bij de man een goedaardige tumor ontdekt. Dat is goed nieuws, dacht de advocaat en bepleitte dat het de tumor was die de man tot zijn daad had gebracht. *My brain made me do it*. Hij sloeg de plank mis, want het aangetaste hersengebied had helemaal niets met agressie te maken. De man is gewoon veroordeeld.” Zelf kreeg Jelicic ooit een mail van een advocaat met een speciaal verzoek. “Zijn cliënt had iets afschuwelijks gedaan. Hij vroeg: kunnen we niet op goed geluk een foto maken van zijn hersenen, wie weet? De raadsman was naïef maar eerlijk, hij had het ook slimmer kunnen verpakken. In de trant van: mijn cliënt heeft drie jaar geleden een auto-ongeluk gehad en gedraagt zich sindsdien impulsief. Dat moet iets te maken hebben met zijn gruwelijke gedrag.”

Om de claims van de neurowetenschap verder te relativeren, dient Jelicic het smakelijke verhaal op dat neurowetenschapper James Fallon beschreef in zijn boek *The psychopath inside* (2013). Fallon deed hersenonderzoek naar Alzheimer en had zichzelf, vanwege een tekort aan profeersenen, in de controlegroep ingevoegd. Toen hij de resultaten bekeek, viel zijn oog op een scan die wel erg veel leek op een psychopatenbrein. Oftewel: kleine amygdala en weinig activiteit in de orbitale cortex, waar ethisch gedrag, morele beslissingen en impulscontrole zetelen. Fallon schrok zich wild: het bleken zijn eigen hersenen.

Illustratie: Simone Golob

Kort daarna, tijdens een barbecue, doet zijn moeder een boekje open over de nogal roerige familiegeschiedenis. Fallon duikt de archieven in en ontdekt een reeks van geweldplegers en moordenaars, onder wie ene Lizzy Borden die eind 19^e eeuw haar vader en stiefmoeder met een bijl om het leven bracht en Thomas Cornell die in 1667 is opgehangen voor de moord op zijn moeder.

Het wordt nog erger als Fallons collega's desgevraagd vertellen dat ze hem een tikkeltje manipulatief vinden en behept met een oppervlakkige charme, twee eigenschappen die bij psychopaten vaak voorkomen. Kortom, zegt Jelacic, je mag dan alle psychologische en biologische kenmerken van een psychopaat vertonen, dat wil niet zeggen dat je je als een gewelddadige crimineel gedraagt.

Leugendetectie

In de rechtszaal komen doorgaans twee soorten scans ter tafel, legt Jelacic uit. "Op de eerste plaats zijn er de scans die vallen onder de noemer *structural imaging*. Daarop kun je de structuur van de hersenen zien. Hoe groot is

de amygdala? Zijn er een infarct, bloedingen of andere afwijkingen als Alzheimer in het geding?"

Controversiëler zijn de fMRI-scans, zegt Jelacic, waarbij de verdachte een taak doet in de scanner. Zo heeft de advocaat van verkrachter en kindermoordenaar Brian Dugan geprobeerd om de doodstraf af te wenden via een fMRI-scan. Hij huurde neurowetenschapper Kent Kiehl in die Dugan in de scanner dilemma's voorschotelde als: er liggen vijf mensen vastgebonden op het spoor; jij staat op een viaduct achter een dikke man; als je de man op het spoor gooit, stopt de trein en blijven de vijf in leven. Wat zou je doen?

"Hierbij zie je dat hersengebieden als de amygdala overuren draaien. Tenminste, bij normale mensen, niet bij Brian Dugan. Kiehl zag het als een kenmerk van psychopathie en Dugans advocaat pleitte voor ontoerekeningsvatbaarheid. De rechter vond het moeilijk om de scans te beoordelen en schrapte ze als bewijs. Kiehl mocht wel vertellen wat er op de scans te zien was maar het maakte weinig uit: de jury legde Dugan de doodstraf op. Die werd trouwens

nooit uitgevoerd omdat de staat Illinois daarna de doodstraf afschafte."

fMRI kan volgens sommige wetenschappers ook worden gebruikt om leugens te detecteren. Je ondervraagt de verdachte in de scanner en houdt de activiteit in de frontale hersengebieden in de gaten. Stijgt die, dan liegt de verdachte. "De hersenen raken overbelast als je het verhaal niet zelf hebt meegemaakt maar verzint", zegt Jelacic. "Toch zitten er serieuze haken en ogen aan. Een verdachte kan zich op de scan voorbereiden. Als je een leugen maar vaak genoeg vertelt, dan kost het minder moeite en verdwijnt de verhoogde activiteit."

Over één ding zijn de psycholoog en de jurist het roerend eens: neurobewijs vormt een zinvolle aanvulling in de rechtszaal maar is verre van allesbepalend.

Maurice Timmermans

Op vrijdag 9 december vindt in het Oud Gouvernement (Bouillonstraat 1-3) het seminar 'Neurosciences in the courtroom' plaats, van 9.30 - 16.45 uur

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Oud worden

Het stuk van Aagje Swinnen *Er zit een houdbaarheidsdatum op jong zijn* in de *Observant* van 17 november 2016 prikkelt de aandacht. Het is waar dat de voortstroomende technologie en de drang om het leven mooier en beter te maken lijkt te hebben geleid tot een ontkennen van het oud zijn. Gelukkig ervaren en accepteren de meeste mensen het normale verloop van geboorte naar dood. Tegelijkertijd wordt de toegenomen kennis gretig aanvaard. Daarin een goede balans te vinden gedurende de levenslijn vraagt liefde en aandacht voor het leven. De vierde levensfase zoals Swinnen beschrijft is gekenmerkt door irreversibele afhankelijkheid die volgt op fase van hopelijk bewustwording door bezinning op de fases daarvoor.

Waar wij niet bang voor zijn, is het achteruitgaan van onze lichamelijke conditie met rimpels, langzamer worden en hulp moeten aanvaarden. Zelfs pijn en ongemak zijn te verdragen. Zolang wij zelf nog bewust aanwezig zijn in deze vierde fase, kunnen we de levenskunst laten zien die we ons hebben eigen gemaakt. Dit zou van grote opvoedende waarde zijn voor onze jongere omgeving.

Waar wij bang voor zijn, is het niet meer verbonden zijn met de (meestal) kleiner wordende wereld om ons heen door het verval van ons brein.

Waar wij bang voor zijn is dat door de toegenomen kennis en technologie wij in een toestand komen waar wij niet alleen fysiek volledig afhankelijk zullen zijn van mens en/of techniek, maar waar vooral ons brein geen sturing meer kan geven. Hierdoor kunnen wij in ons gedrag, denken of communiceren niet meer een voorbeeld en een troost zijn voor onze dierbaren en alle levenden na ons.

Het grondig bestuderen van deze vierde fase zou een belangrijke stap zijn om het leven tot aan het eind te vieren en de ouderdom te accepteren.

Corrine Vreeling, gepensioneerd anesthesioloog, 75 jaar

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Manuela Delnoy.

Studie: Ik heb een heel sterk rechtvaardigheidsgevoel, altijd al gehad. Ik kwam bijvoorbeeld op voor medeleerlingen die in hun ogen benadeeld waren door de leraar, ik wilde het voor hen oplossen. Je zou zeggen: 'Dan wist je vast al heel jong dat je de advocatuur in wilde'. Maar nee, ik was een laatbloeiër. Ik begon op de mavo, had helemaal geen zin in leren, vond andere dingen leuker. Ik ging door naar de havo, nog steeds niet wetende wat ik wilde. Daar had ik een gesprek met een mentor aan wie ik vertelde dat ik de juridische kant uit wilde. Ik koos voor sociaal juridische dienstverlening aan de Hogeschool Zuyd in Sittard. Mijn ouders waren opgelucht dat ik eindelijk iets had gekozen [grinnikt]. Met de propedeuse op zak ging ik vervolgens naar de Universiteit Maastricht. Ik vond het geweldig, was gemotiveerd, het klikte goed met mijn medestudenten. Sociaal juridische dienstverlening was, achteraf gezien, toch te makkelijk voor mij. Ik miste er de juridische diepgang die ik wel aan de universiteit vond.

Docent: Ik weet zijn naam niet meer, maar hij gaf huurrecht en deed dat ontzettend leuk. Ik weet nog dat ik samen met een medestudente

naar zijn advocatenkantoor in Amsterdam mocht komen voor een mondelinge herkansing. Ik weet niet meer precies waarom: omdat we het vak niet gehaald hadden óf vanwege iets anders. Het was in elk geval een bijzonder uitje.

Anekdote: Ik werkte als vrijwilliger voor de Rechtswinkel in Meerssen, ik herinner me een bespreking met een man, een Aziatisch type, met

een juridisch probleem. Hij stelde voor om onze toekomst te voorspellen in plaats van geld te geven – we vroegen een vrijwillige gift. Normaal ben ik daar niet van, maar ik dacht: 'Ach, laten we het maar doen.' Er kwam niet heel veel bijzonders uit, niets engs of negatiefs, maar hij hamerde wel continue op

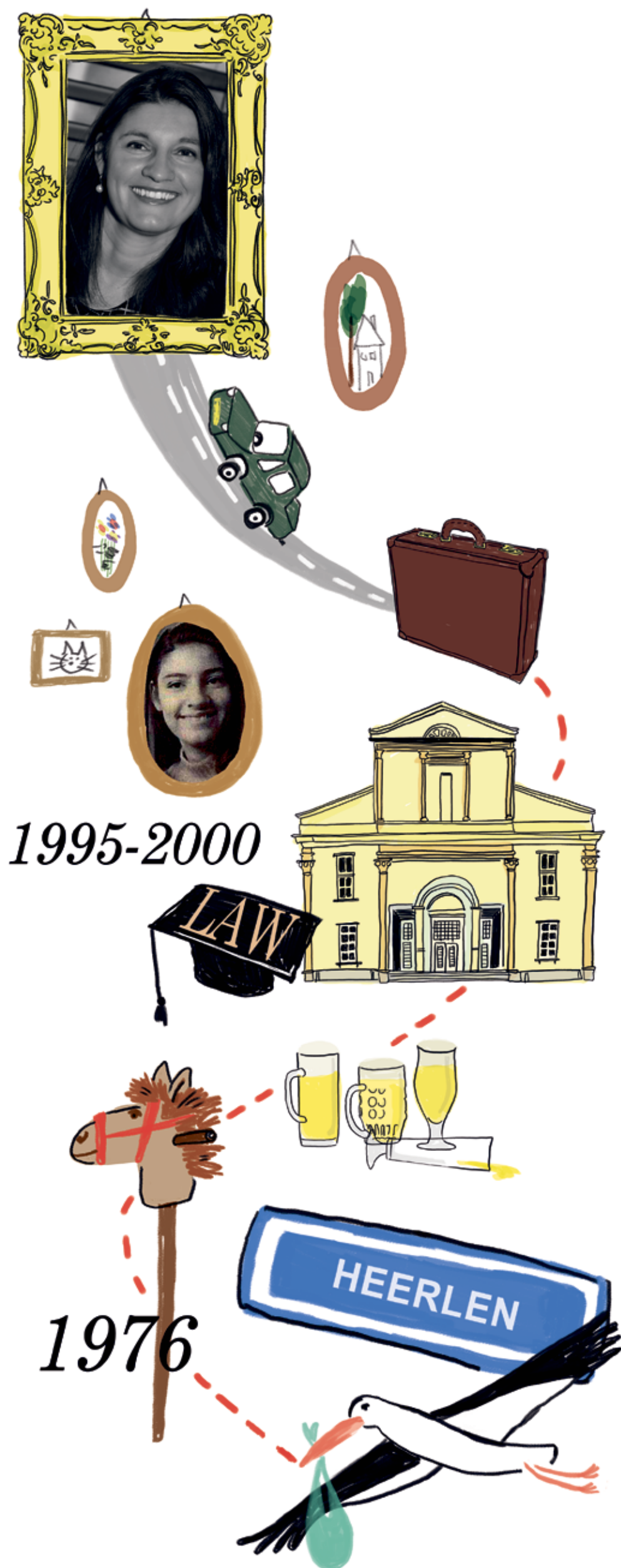
het feit dat ik zo eigenwijs ben. En ja, dat klopt ook. Bovendien stak ik het die dag ook niet onder stoelen of banken, ik had er al niet zoveel zin in, was een beetje pinnig tegen de man, waarschijnlijk had hij dat gemerkt.

Plaats: De Tribunal. Daar zaten we regelmatig gezellig bij elkaar.

Wendy Degens

“Hij stelde voor om onze toekomst te voorspellen”

Manuela Delnoy-Garske geboren op 5 april 1976 in Heerlen, studeerde van 1995 tot 2000 rechten. Ze werkt als advocaat bij Valkenburgh Advocaten, is getrouwd, heeft drie kinderen en woont in Mechelen.

film: Neruda

Een arrogante dichter op afstand

Still uit *Neruda*

Neruda speelt zich af in de jaren 1948 en 1949. Pablo Neruda (Luis Gnecco) is dan immens populair, wordt op handen gedragen en geniet er zichtbaar van dat vrouwen aan zijn lippen hangen. Hij gelooft in zijn eigen onkwetsbaarheid, deelt de ene na de andere politieke sneer uit aan zijn tegenstanders, maar zijn communistische partijgenoten waarschuwen hem dat het tij aan het keren is. Zij voorspellen dat ze moeten onderduiken onder Pinochets regering. Ze kregen gelijk: halverwege '48 moet Neruda met zijn gezelschap en zijn geliefde Delia del Carril (Mercedes Moran) onderduiken, net voordat hij de oversteek naar het veilige Argentinië kan

maken. Maar het net begint zich nauwer om hem te sluiten, te meer omdat inspecteur Oscar Peluchonneau (Gabriel Garcia Bernal) zich in de zaak heeft vastgebeten.

Geen Nobelprijs voor literatuur, dan maar een Oscar omdat:

- Regisseur Larrain een intrigerend spel met de kijker speelt. Om te beginnen komt Neruda er in deze film niet zo goed van af. Hij is ijdel, arrogant, narcistisch, hedonistisch en lijkt in zijn eigen wereld te leven. Zodanig zelfs dat hij de greep op de werkelijkheid aan het verliezen is en daarmee niet alleen zichzelf maar ook zijn

naasten in gevaar brengt. De vraag is echter of wij als kijkers nog een greep op die werkelijkheid hebben. Is wat we zien niet meer dan Neruda's vertekende visie op de werkelijkheid?

- Larrains politieke engagement is overduidelijk. Daarom is het de geschiedenis van Pablo Neruda, de communist, en niet die van Pablo Neruda, de dichter.

Ik lees liever een dichtbundel van Neruda, omdat:

- In de eerste helft een lelijk, roze waas over de film ligt.
- Larrain laat de scheidslijn tussen werkelijk-

heid en fictie bewust vaag. Het intrigeert, maar verwacht ook.

- De film over de dichter die mannen kon laten huilen en vrouwen kon doen smachten is wel heel erg afstandelijk. Ook de vertolkingen van zowel Luis Gnecco als Gabriel Garcia Bernal houden de kijker op afstand.

Tot slot: *Neruda* fascineert vooral als een intelligente verteleexercitie maar laat je emotioneel behoorlijk koud.

Jan Salden, docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

zoals ik al zei

Online in het verzorgingshuis

Ergens in Nederland, misschien wel in Maastricht, staat een verzorgingshuis. Ooit, ruim veertig jaar geleden was het een monumentaal sluitstuk van de verzorgingsstaat. Ouderen die nog niet aan een verpleeghuisbed toe waren, konden er terecht. Met de beschikbare hulp konden ze zelfstandig blijven wonen in een klein flatje. Daar hadden ook de kinderen belang bij. Uit de hele wereld kwam men met bewondering kijken hoe wij dat voor elkaar kregen. Ik herinner me ook dat in een reeds lang uit mijn eigen huis verbannen *spy story* van Len Deighton een geheim agent een oom en tante in Eindhoven verzorgingshuis opzocht. Vol bewondering prijst hij de Dutch dat ze werkelijk hun idealen realiseren. De wereld van 1975 is verdwenen. We blijven langer leven. Er zijn steeds meer ouderen. De verpleeghuissector vraagt steeds meer geld. We hebben bovendien liever een gezonde euro dan dat we doorgaan op de oude weg. Terug naar de goeie oude tijd is weinig realistisch. Het verzorgingshuis is een sterfhuis geworden. Nieuwe bewoners komen er nauwelijks nog in. Sommigen overlijden, anderen gaan naar het verpleeghuis, een enkeling gaat weer zelfstandig wonen. Veel flatjes komen leeg te staan. Het

Foto: Loraine Bodewes

huis zal gedeeltelijk gesloopt worden. Er komen wellicht ook duurdere appartementen in de nieuwbouw. Op de ramen van de lege kamers komt een vrolijke poster te hangen. "Dit object

wordt bewaakt door Waakhond BV." Om ze niet leeg te laten staan, kunnen studenten een tijdelijk huurcontract krijgen. Een sympathieke en nuttige maatregel. De combinatie bejaarden en studenten

onder één dak is niet zonder problemen. Coördinerend Nederland heeft daar wat op gevonden. De jongeren moeten de bejaarden hulp aanbieden. Ouderen moeten op papier zetten wat ze gedaan willen hebben. De studenten kunnen daarop inschrijven. Het resultaat is voorspelbaar. Weinig vraag, weinig aanbod.

Een dame van achtentachtig, rolstoel afhankelijk, vraagt om een student die haar kan helpen boodschappen te doen. Na enige weken biedt zich een jonge man aan. Op zaterdagmiddag wil hij wel van dienst zijn. Toen hij hoorde dat mevrouw graag weer eens in de supermarkt in de buurt zelf boodschappen wilde doen, zei hij dat hij dat niet deed. Hij moest over een paar uur naar zijn baantje. Bovendien bestelde hij alles op internet. Hij dacht dat hij daarmee moest helpen.

Een schrijnend misverstand tussen twee aardige mensen. De participatiemaatschappij kan helaas niet door zogenaamd beleid op gang worden gebracht. Daar laat ik het bij.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector aan de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Sjoerd Willen 043 - 38 85 385

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Irena

Boskovic, Ype Driessen, Alison Edwards, Ellen

Krijnen, Hans Philipsen, Jan Salden

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paarltsjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

Begrijp jezelf beter! Mentoring voor
hoogbegaafde (jong)volwassenen,
check www.rblc.nl

Xmas FAIR @ Museum
Ursulinenconvent 10-11dec. 11-17
uur EIJSDEN vrij entree

Te huur geheel gerenov. halfvrijst.
woonhuis in Belfort. huurprijs €975
minimaal 1 jaar Geen studenten Tel.
0647208617

TE KOOP: KERSTKLEDING,
AVONDJURKEN, GALAKLEDING.
ZIE FACEBOOK INGEBORG
JANSSEN T. 06-42307319

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag

tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde

Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk

voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden

Paarltsjes te weigeren.

_____ € 3,00

_____ € 4,00

_____ € 5,00

_____ € 6,00

_____ € 7,00

_____ € 8,00

Geef mij tijd.

Geef voor nieuwe doorbraken in kankeronderzoek.
Ga naar kwf.nl/doneer

Samen komen we steeds dichterbij

KWF
KANKER
BESTRIJDING

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

08-12, 10.00 uur: mw.drs. Sandra Schipper	Bollen-Vandenboom
08-12, 12.00 uur: dhr. João Casaca Carreira	19-12, 10.00 uur: dhr. Mahmut Kobal, Diplom- Ökonom
08-12, 14.00 uur: mw.drs. Eva Rombout- Sestrienkova	19-12, 12.00 uur: dhr. Christian J.H. van Wintersdorff, MSc.
09-12, 10.00 uur: mw. Dominique M. Ijff, MSc.	19-12, 14.00 uur: dhr.drs. Rob M.J. Moonen
09-12, 10.45 uur: dhr. Alfredo Ramirez, MD	19-12, 15.45 uur: mw. Anne M.N. van Delft
09-12, 12.00 uur: mw.drs. Nienke Visser	19-12, 16.00 uur: dhr. Willem Loof, LL.M
09-12, 14.00 uur: mw.drs. Kirsten Pijls	20-12, 9.45 uur: dhr. Philipp M. Usadel, LL.M
09-12, 16.00 uur: dhr.drs. Jorrick Beckers	20-12, 10.00 uur: mw. Maria Nikiforou, MSc.
12-12, 12.00 uur: dhr. Jakob M. Burgstaller, dr.med.dent	20-12, 11.45 uur: dhr. Ayokunu Adedokun, MPhil.
12-12, 14.00 uur: mw. Madhu Gupta, MD.	20-12, 12.00 uur: dhr.drs. Matthias C. Hütten
12-12, 16.00 uur: mw. Marie Chantal Ingabire, MSc.	20-12, 13.45 uur: mw. Tigist Mekonnen Melesse, MSc.
13-12, 12.45 uur: mw. Thuy D. Nguyen, MSc.	20-12, 14.00 uur: mw. Angie Mounir, MSc.
13-12, 14.00 uur: dhr. Mark van den Hurk, MSc.	20-12, 15.45 uur: dhr. Yesuf Mohammednur Awel, MPhil.
13-12, 15.45 uur: mw. Eleni A. Yitbarek, MSc.	20-12, 16.00 uur: dhr. Bart van Oost, MA
13-12, 16.00 uur: mw.drs. Antoinetta J.M. Beijers	21-12, 10.00 uur: dhr. Ahmad Salahnejhad Ghalehjooghi, MSc.
14-12, 10.00 uur: dhr. Ralph L.M. Kurstjens, MSc..	21-12, 12.00 uur: mw. Dominique A. Reinwand, MSc.
14-12, 12.00 uur: mw.drs. Anna-Margaretha H. Karmann-Sailer	21-12, 14.00 uur: mw. Renske Fles, MSc.
14-12, 14.00 uur: mw. Marjolein L. de Boer, MSc.	21-12, 15.45 uur: mw.drs. Aleida Frissen
14-12, 16.00 uur: dhr. Jan Hendrik Dubbink, MSc.	21-12, 16.00 uur: dhr.drs. Maarten Beek
15-12, 10.00 uur: mw.drs. Marjolein Kleppe	22-12, 10.00 uur: dhr. Kossi Kouma Gnameho, MSc.
15-12, 12.00 uur: dhr. Slavko Rogan, MSc.	22-12, 12.00 uur: mw.drs. Janneke C.A.W. Peijnenborgh, MSc.
15-12, 14.00 uur: mw. Jesse M. Rijks, MSc.	22-12, 13.45 uur: mw.drs. Nicole Rijkens-Klomp
15-12, 16.30 uur: dhr.ir. Stijn M. Agten	22-12, 14.00 uur: dhr. Simon J.A. van Kuijk, MSc.
16-12, 9.45 uur: dhr.mr. Lukas Wetzel, MSc.	22-12, 15.45 uur: dhr.drs. Gianluca Lista
16-12, 0.00 uur: mw. Maria Woolderink, MPhil.	22-12, 16.00 uur: mw. Joany K. Millenaar
16-12, 12.00 uur: dhr.drs. Thomas A. Vermeer	
16-12, 13.00 uur: dhr. Ricardo G. Orsini, MSc.	
16-12, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Anouk	

Maastricht University

Interne vacatures

- **Pas afgestudeerde econoom / sociale wetenschapper** voor de functie van junior onderzoeker, ROA, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.311
- **Promovendus** voor de uitvoering van het project 'Risikostratificatie voor vraaggerichte (bekostiging van) zorg' binnen de Academische Werkplaats Duurzame Zorg van het Maastricht UMC+/Universiteit Maastricht, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.312
- **Marketing & Student Recruitment Advisor**, International, MUO, 30.4 hours
Vacancy number: AT2016.313
- **PhD Student** Biomechanical Testing of Spinal Instrumentation: Towards Personalized Spinal Deformity Correction, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2016.314
- **Assistant Professorship** in Macroeconomics/Monetary Economics, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2016.315
- **Secretaresse** bij de SBE, 19 uur
Vacaturenummer: AT2016.316
- **Tenure track Assistant / Associate Professor** NUTRIM - Department of Human Biology & Movement Sciences, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2016.317

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

ECHT GROENE STROOM?

Vergelijk het zelf en stap over via www.wise-energievergelijker.nl

Dit is een campagne van WISE ondersteund door Stichting DOEN en Batavus.

3HOOG

René

Jurre

Merel

Harrie

Door Ype
Driessen

cato

Teleur- gesteld

“Maar wat zou je Sylvana Simons dan willen vragen?” vroeg ik.
 “Waarom verpest jij een kinderfeestje?” zei Tom.
 “En met kinderfeestje bedoel je Sinterklaas?”
 “Ja.”
 “Hoe doet ze dat dan?”
 “Nou, hoe meer je publiekelijk over het feest discussieert, hoe meer kinderen erachter komen dat de Sint niet bestaat.”
 “Dus het maakt je niet echt uit wat zij over Zwarte Piet zegt bijvoorbeeld? Dat Zwarte Piet racistisch is?”
 “Nee. Sterker nog, zij maakt het racistisch. Soms moet je er niet teveel focus op leggen. Trouwens, het verhaal is toch dat de Zwarte Pieten zwart zijn door de roet?”
 “Dus je vindt dat Sylvana te veel focus legt op de situatie?”
 “Ja! Ze maakt letterlijk van een mug een olifantenroedel.”
 “Maar Tom, wat zou je dan zeggen tegen alle mensen die beledigd zijn omdat Zwarte Piet ze bijvoorbeeld doet denken aan slavernij, aan ongelijkheid tussen blank en donker, etc.?”
 “Nou, ‘stel je niet zo aan’ om te beginnen,” bemoede Enzo zich met het gesprek. “Precies”, stond Tom hem bij, “mensen, denk er niet te veel over na, sommige dingen zijn nou eenmaal zo”.
 Enzo knikte instemmend. “Jij snapt het.” Op dit soort momenten zou mijn moeder fel de discussie aangaan. Ze zou deze twee knaapjes uit Blaricum even vertellen hoe het werkelijk zat. Mijn vader zou de jongens waarschijnlijk grommend hebben aangehoord, en ze achteraf permanent voor gek hebben verklaard. Maar nu was ik twintig, uitwonend en officieel op mezelf aangewezen in dit soort discussies. “Je bent te lief geweest Cato, nu denken ze dat je ze gelijk geeft”, zei een vriendin later. Ze snoof. “Verschrikkelijk als blanke mensen zeggen dat zwarte mensen zich niet druk moeten maken om racisme.”
 Mijn passieve houding van toen stelt mij nog steeds een beetje teleur. De vriendin had gelijk, ik had de jongens moeten uitleggen dat hun uitspraken ondoordacht klonken. Dat ze zich moesten verplaatsen in een ander vóór de dit soort claims maakten. In plaats daarvan had ik ze bedankt voor de opheldering, en gezegd dat het duidelijk was hoe ze over de situatie dachten. Ze hadden elkaar nog net geen high five gegeven, maar de triomfantelijke grijns van Tom staat nog duidelijk op mijn netvlies. Ik had ze niet overtuigd. Was mijn nietsdoen net zo zorgwekkend als hun mening over racisme?

Cato Boeschoten

Tommy en Fifi

Dat was nu nog eens een leuk idee, studenten bij je thuis op het eten uitnodigen! Ik liet mevrouw B. het desbetreffende artikel zien uit de vorige editie van dit prachtblad: op de foto een glunderende Germanicus omringd door een peloton meisjes met allemaal hetzelfde kapsel. Voor of na het eten, dat was niet helemaal duidelijk, maar de boodschap wel: een universiteitsbaas knapt er zichtbaar van op als hij voor het jonge volkje mag uitpakken. Een baas? Een mens! Want dat is Germanicus natuurlijk ook. Of misschien wel vooral. En omdat een beleidsambtenaar ook een mens is, geldt het adagium ook voor mij, dacht ik zo. Dus ik stel mevrouw B. voor om net zo'n sessie te organiseren.... krijg ik meteen de wind van voren. Of ik stapel mesjogge was! Of ik echt dacht dat ze mij in haar eigen huis zou loslaten met tien of twaalf meiden! En dan een orgie beginnen zeker, op mijn ouwe dag! Mooi niet! Het kostte me al mijn overredingskracht om haar van de onschuld van mijn plan te overtuigen. Wat vooral hielp: de belofte dat we een hondje zouden aanschaffen, want een entje zonder kwispelstaart lijkt tot mislukken gedoemd. De rol van Tommy in het huis van onze leidsman tijdens dit diner, als *conversation piece* en als emotioneel breekijzer - een van de dames was bijna te bang om zelfs maar naar het mormel te kijken - is onbetaalbaar. Daarom hebben wij nu Fifi. Deze week meteen uit het asiel gehaald. Een onooglijk wezentje van onbestemd ras, maar mevrouw B. is er erg verguld mee. Zo verguld dat we meteen drie sessies met damesdisputen hebben gepland. En als dat bevalt, wellicht ook eentje met heren. Wat stel ik me erbij voor? Heel wat. Wat onverplicht gebabbel natuurlijk, wat leuke humor om te lachen, maar ook zwaardere kost, levensvragen als: waar gaat het heen met mij, en met de

wereld? Ik zie het voor me, dat jonge spul, nog zo groen als gras, waar ik dan mijn in vele lange jaren opgebouwde levenservaring in kan gieten als waren het ganzen die klaar worden gestoomd voor de *foie gras*. Met een trechttertje. O, wat zal ik me nuttig voelen.
 Want ze gaan natuurlijk vragen stellen hè.
 “Meneer, u werkt al zo lang bij de uni, is dat nu waar u vroeger van droomde toen u nog studeerde?”
 En dan antwoord ik: “Ach kind, fijn dat je dat vraagt. Natuurlijk liep ik over van de ambitie. Ik ging alles uit mijn studie halen wat er maar in zat, ik zou de professoren verstedeld doen staan. Dus ik studeerde, ik deed het niet slecht, ik studeerde af, dat ging ook niet slecht, ik kon verder als een soort aio en schreef een proefschrift, was ook niet slecht, en toen mocht ik blijven om de volgende generatie studenten les te geven. Toen mij een keer bij een functioneringsgesprek werd gevraagd waar ik mezelf over tien of vijftien jaar

zag, maatschappelijk gesproken, zei ik dat ik dan wel professor zou zijn. Ze keken me meewarig aan. Vervolgens liep de populariteit van deze studierichting terug en werd mij vriendelijk verzocht mijn heil ergens anders te zoeken. In Maastricht zochten ze destijds mensen die mee zouden helpen om het zootje ongeregeld hier een beetje ordelijk te laten groeien. Nou ja, dacht ik, als ik dan geen professor mag worden, dan is beleidsambtenaar ook een mooi beroep. Misschien wel mooier. En ik ben en blijf in academia, nietwaar? Nu ben ik er trots op dat de mooiste zelfdragende notities die op de Berg worden geproduceerd, allemaal van mijn hand zijn. Ja, zoek straks maar op wat dat zijn. Maar nu jij, kindje. Wat voor toekomstdroom heb jij?”
 Hè, wat zal ik me op zo'n avond nuttig voelen.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder